

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 69 Pž-1091/2019-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja GLUMINA BANKA d.d. u stečaju, Zagreb, Andrije Hebranga 11, OIB 82806041381, koju zastupa Dražen Štivić, odvjetnik u Županji, Veliki kraj 54 i Jaka Ćurić, odvjetnica u Zagrebu, Ulica Pavla Hatza 23, protiv tuženice DRŽAVNE AGENCIJE ZA OSIGURANJE ŠTEDNIH ULOGA I SANACIJU BANAKA, Zagreb, Jurišićeva 1, OIB 94819327944, koju zastupa Ivan Matić, odvjetnik u Zagrebu, Slavonskog 1, radi utvrđenja ništivosti, podredno raskida, podredno stjecanja bez pravne osnove i isplate 506.889.846,64 kn, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženika, protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-2379/2010-60 od 30. studenog 2018. i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-2379/2010-63 od 5. prosinca 2018., u sjednici vijeća održanoj 4. rujna 2020.

r i j e š i o j e

I. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-2379/2010-60 od 30. studenog 2018. i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

II. Ukida se Dopunsko rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2379/2010-63 od 5. prosinca 2018. i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

III. O troškovima žalbenog postupka prvostupanjski sud će odlučiti u konačnoj odluci.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu je, odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništivosti Sporazuma sklopljenog 8. siječnja 2002. između tužitelja kao ustupitelja i tuženika kao primatelja tražbine prema društvu IM-Metal d.o.o. u iznosu od 22.667.484,73 kn (točka I. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništivosti Sporazuma sklopljenog 5. lipnja 2002. između tužitelja kao ustupitelja i tuženika kao primatelja tražbine

prema društvu Slobodna Dalmacija d.d. u iznosu od 1.228.709,78 kn (točka II. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti Ugovora sklopljenog 5. svibnja 2003. između tužitelja kao prenositelja i tuženika kao stjecatelja 99353 dionice društva Hoteli Baška d.d., nominalne vrijednosti 100 DEM po dionici, a ukupne nominalne vrijednosti 9.935.300,00 DEM ili 5.079.838,227 EUR (točka III. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti Ugovora koji je sklopljen 7. svibnja 2003. između tužitelja kao ustupitelja i tuženika kao stjecatelja tražbine prema društvu Hoteli Baška d.d. u ukupnom iznosu od 30.007.372,51 kn (točka IV. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti Ugovora o kupoprodaji motornog vozila koji je sklopljen 16. prosinca 2003. između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca motornog vozila marke BMW, tip 740, model I AL, broj šasijske WBAGJ8101ODLO7286, godine proizvodnje 1997. godine, snage motora 210kW i radnog obujma motora 4398 m³ (točka V. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti Ugovora o kupoprodaji nekretnina koji je sklopljen 21. svibnja 2003. između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca nekretnine upisane u zemljišnim knjigama koje se vode kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu, u zk. ul. 25778 k.o. Zagreb kao zk. č. 2495/30 kuća broj 2 i dvorište Petretićev trg površine 379,2 (105,3 čhv) s pet poduložaka (poduložak 1 – etaža 41/100, poduložak 2 – staža 15/100, poduložak 3 – etaža 15/100, poduložak 4 – etaža 15/100 i poduložak 5 – etaža 14/100), kao i dodataka tom ugovoru od 16. prosinca 2003 (točka VI. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti Ugovora o ustupanju potraživanja koji je sklopljen 7. ožujka 2005. između tužitelja kao ustupitelja i tuženika kao primatelja tražbine prema društvu Corium d.o.o. u stečaju u iznosu od 34.936.229,36 kn, društvu Kožara Varaždin d.o.o. u stečaju u iznosu od 4.128.571,54 kn i društvu Vikocommerce d.d. u iznosu od 425.653,52 kn (točka VII. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti Ugovora o namirenju potraživanja ustupanjem tražbina koji je sklopljen 27. listopada 2005. između tužitelja kao ustupitelja, tuženika kao primatelja i društva Zdenka d.d. kao dužnika tražbine u iznosu od 325.294.076,67 kn (točka VIII. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti Ugovora o ustupu potraživanja, vraćanju i priznavanju prava vlasništva na nekretninama i zasnivanju založnog prava koji je sklopljen 6. prosinca 2012. između tužitelja, tuženika i Zdenka d.d. (točka IX. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s danom 13. ožujka 2010. raskinut Sporazum sklopljen 8. siječnja 2002. između tužitelja kao ustupitelja i tuženika kao primatelja tražbine prema društvu IM-Metal d.o.o. u iznosu od 22.667.484,73 kn (točka X. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s danom 13. ožujka 2010. raskinut Sporazum sklopljen 5. lipnja 2002. između tužitelja kao ustupitelja i tuženika kao primatelja tražbine prema društvu Slobodna Dalmacija d.d. u iznosu od 1.228.709,78 kn (točka XI. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s danom 13. ožujka 2010. raskinut Ugovor sklopljen 5. svibnja 2003. između tužitelja kao prenositelja i tuženika kao stjecatelja 99353 dionice društva Hoteli Baška d.d., nominalne vrijednosti 100 DEM po dionici, a ukupne nominalne vrijednosti 9.935.300,00 DEM ili 5.079.838,227 EUR (točka XII. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s danom 13. ožujka 2010. raskinut Ugovor koji je sklopljen 7. svibnja 2003. između tužitelja kao ustupitelja i tuženika kao stjecatelja tražbine prema društvu Hoteli Baška d.d. u ukupnom iznosu od 30.007.372,51 kn (točka XIII. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s danom 13. ožujka 2010. raskinut Ugovor o kupoprodaji motornog vozila koji je sklopljen 16. prosinca 2003. između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca motornog vozila marke BMW, tip 740, model I AL, broj šasijske WBAGJ8101ODLO7286, godine proizvodnje 1997. godine, snage motora 210kW i radnog obujma motora 4398 m³ (točka XIV. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s 13. ožujka 2010. raskinut

Ugovor o kupoprodaji nekretnina koji je sklopljen 21. svibnja 2003. između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca nekretnine upisane u zemljišnim knjigama koje se vode kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu, u zk. ul. 25778 k.o. Zagreb kao zk. č. 2495/30 kuća broj 2 i dvorište Petretićev trg površine 379,2 (105,3 čhv) s pet poduložaka (poduložak 1 – etaža 41/100, poduložak 2 – staža 15/100, poduložak 3 – etaža 15/100, poduložak 4 – etaža 15/100 i poduložak 5 – etaža 14/100), kao i dodatak tom ugovoru od 16. prosinca 2003 (točka XV. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s danom 13. ožujka 2010. raskinut Ugovor o ustupanju potraživanja koji je sklopljen 7. ožujka 2005. između tužitelja kao ustupitelja i tuženika kao primatelja tražbine prema društvu Corium d.o.o. u stečaju u iznosu od 34.936.229,36 kn, društvu Kožara Varaždin d.o.o. u stečaju u iznosu od 4.128.571,54 kn i društvu Vikocommerce d.d. u iznosu od 425.653,52 kn (točka XVI. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s danom 13. ožujka 2010. raskinut Ugovora o namirenju potraživanja ustupanjem tražbina koji je sklopljen 27. listopada 2005. između tužitelja kao ustupitelja, tuženika kao primatelja i društva Zdenka d.d. kao dužnika tražbine u iznosu od 325.294.076,67 kn (točka XVII. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je s danom 13. ožujka 2010. raskinut Ugovor o ustupu potraživanja, vraćanju i priznavanju prava vlasništva na nekretninama i zasnivanju založnog prava koji je sklopljen 6. prosinca 2012. između tužitelja, tuženika i Zdenka d.d. (točka XVIII. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je tuženik bez pravne osnove stekao imovinu tužitelja u vrijednosti od 506.889.846,64 kn (točka XIX. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 482.993.652,13 kn sa zateznim kamatama, kao neosnovan (točka XX. izreke presude), naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 23.896.194,51 kn s zateznim kamatama od 27. veljače 2010., po stopi koja se za razdoblje do 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih nefinancijskim trgovačkim društvima na razdoblje dulje od godine dana, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, u roku od 8 dana (točka XXI. izreke presude), odbijen tužbeni zahtjev za isplatu zateznih kamata na iznos od 22.667.484,73 kn za razdoblje od 8. siječnja 2002. do zaključno 26. veljače 2010. te na iznos od 1.228.709,78 kn za razdoblje od 5. lipnja 2002. do zaključno 26. veljače 2010., kao neosnovan (točka XXII. izreke presude), odbačen prigovor radi prebijanja tražbine u iznosu od 23.896.194,51 kn kao nedopušten (točka XXIII. izreke presude) te je rješenjem dopuštena preinaka tužbe prema podnescima tužitelja od 3. rujna 2013. i 5. lipnja 2018.

Dopunskim rješenjem od 5. prosinca 2018. naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.066.250,00 kn (točka I. izreke Dopunskog rješenja) i odbijen je kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.308.750,00 kn (točka II. izreke Dopunskog rješenja).

Iz obrazloženja presude proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio jer je utvrdio da predmetni ugovori i sporazumi, nisu ništetni ni iz razloga protivnosti prisilnim propisima niti iz razloga protivnosti moralu društva, sve u smislu odredbe čl. 103. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99, dalje: ZOO). Sud je utvrdio da navedeni ugovori nisu raskinuti s obzirom da su u cijelosti ispunjeni te da se podnošenje tužbe u ovom predmetu ne može smatrati izjavom o jednostranom raskidu ugovora. Nadalje je utvrdio da tuženik nije stekao imovinu tužitelja temeljem pravomoćne

presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-6669/01 od 18. veljače 2002., potvrđene presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Pž-4179/02 od 8. siječnja 2003., koje su ukinute revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revt-81/03 od 13. travnja 2005., već temeljem valjanih ugovora, koji nisu ništetni, niti su poništeni i zato nije osnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje da je tuženik stekao bez pravne osnove imovinu tužitelja u vrijednosti od 506.889.846,64 kn. No, osnovan je zahtjev za isplatu iznosa od 23.896.194,51 kn jer je utvrdio da su Sporazum o ustupu tražbine prema IM-Metal d.o.o. i Sporazum o ustupu tražbine prema Slobodnoj Dalmaciji d.d. sklopljeni pod raskidnim uvjetom i to pravomoćnim utvrđenjem da je tražbina tuženika osporena. Slijedom navedenog, sud smatra da je donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje: VTS), poslovni broj Pž-146/08 od 27. siječnja 2010., kojim je preinačena presuda poslovni broj P-6238/05 od 11. listopada 2006., na način da je odbijen tužbeni zahtjev tuženika za utvrđenje osnovanosti njegove tražbine III. višeg isplatnog reda u iznosu od 1.353.000.000,00 kn, „pravomoćno osporena tražbina tuženika“, u smislu odredbe čl. 4. Sporazuma o ustupu tražbine prema IM-Metal d.o.o. i čl. 5. Sporazuma o ustupu tražbine prema Slobodnoj Dalmaciji d.d. te da je donošenjem te presude nastupio raskidni uvjet i da je tuženik u roku od 30 dana od njenog donošenja, do zaključno 26. veljače 2010., bio dužan vratiti tužitelju iznos ustupljenih tražbina i to temeljem Sporazuma o ustupu tražbine prema IM-Metal d.o.o. iznos od 22.667.484,73 kn, a temeljem Sporazuma o ustupu tražbine prema Slobodnoj Dalmaciji d.d. iznos od 1.228.709,78 kn.

U odnosu na prigovor radi prebijanja istaknut od strane tuženika sud je ocijenio da je nesporno da je tuženik iznos od 1.353.000.000,00 kn isplatio štedišama tužitelja po osnovi osigurane štednje, čime je stekao prema tužitelju regresnu tražbinu ali smatra da sukladno odredbi čl. 105. st. 1. SZ-a/96 prijeboj nije dopušten ako je obveza stečajnoga vjerovnika prema stečajnoj masi nastala tek nakon otvaranja stečajnoga postupka pa imajući u vidu da je u konkretnom slučaju raskidni uvjet iz Sporazuma o ustupu tražbine prema IM-Metal d.o.o. i Sporazuma o ustupu tražbine prema Slobodnoj Dalmaciji d.d. nastupio 27. siječnja 2010., da je tada nastala tražbina tužitelja prema tuženiku na isplatu iznosa od ukupno 23.896.194,51 kn, dok je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 30. travnja 1999., pa da je time obveza tuženika da vrati navedeni iznos u stečajnu masu nastala nakon otvaranja stečajnog postupka, slijedom čega istaknuti prigovor radi prebijanja nije dopušten. O troškovima postupka odlučeno je primjenom čl. 154. st. 3. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP).

Iz obrazloženja dopunskog rješenja od 5. prosinca 2018. proizlazi da je sud tako odlučio jer iz presude od 30. studenog 2018. proizlazi da ona u izreci ne sadrži odluku o zahtjevima parničnih stranaka za naknadu troškova parničnog postupka, iako se u obrazloženju presude izlaže u kojem dijelu je zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka osnovan, a u kojem nije pa je slijedom toga i doneseno navedeno rješenje.

Protiv navedene presude žalbu su podnijeli i tužitelj po oba svoja punomoćnika kao i tuženik. Protiv dopunskog rješenja žalbu su također podnijeli i tužitelj i tuženik.

U žalbi protiv presude tužitelj pobija presudu u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev i to iz svih žalbenih razloga, u bitnome navodeći da sud pogrešno smatra da je tuženik imovinu stekao temeljem predmetnih ugovora i sporazuma a ne temeljem pravomoćne presude P-6669/01 potvrđene presudom VTS-a poslovni broj Pž-4179/02 kojim je

pravomoćno utvrđena tražbina tuženika u iznosu od 1.353.000.000,00 kn kao tražbina III. višeg isplatnog reda. Smatra da je tuženik stekao imovinu u utuženom iznosu upravo temeljem navedenih odluka koje su ukinute odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-81/03 čime je otpala osnova stjecanja utuženog iznosa te je slijedom revizijske odluke tuženik izgubio status stečajnog vjerovnika. Ukazuje da je nakon toga odlukom PŽ-146/08 odbijen zahtjev tuženika za utvrđenje osnovanom predmetne tražbine u iznosu od 1.353.000.000,00 kn kao tražbine III. višeg isplatnog reda i da stoga tuženik nema nikakvu tražbinu prema tužitelju slijedom čega su sva namirenja izvršena od strane tužitelja prema tuženiku, postala neosnovana. Ističe da su svi sporazumi i ugovori sklapani upravo kao način namirenja predmetne tražbine tuženika, utvrđene prvotnom odlukom PŽ-4179/02 i da je na taj način tužitelj umjesto isplata u novcu isplatio tuženika u stvarima i pravima. Nadalje smatra da su predmetni ugovori i sporazumi ništetni.

U žalbi po drugom punomoćniku tužitelj također osporava presudu u odbijajućem dijelu iz svih žalbenih razloga te ističe da je sud pogrešno pravno kvalificirao ugovore kao cesije umjesto ispunjenja već da se radi o zamjeni ispunjenja u smislu čl. 308. ZOO-a. Ukazuje da kada se utvrđivanje tražbine provodi u sudskom postupku da tada pravo na namirenje iz stečajne mase nastaje pravomoćnošću takve odluke kojom je utvrđena tražbina, iznos tražbine i isplatni red te da takva presuda djeluje *ex tunc* jer samo deklarira pravo koje je postajalo i prije presude kao što na isti način djeluje i odluka kojom se takav tužbeni zahtjev odbija što znači da takvo pravo ne postoji od početka. Nadalje navodi da u odnosu na ugovore o kupoprodaji motornog vozila od 16. prosinca 2003. i ugovor o kupoprodaji nekretnina od 21. svibnja 2003., da se ne radi ni o cesiji umjesto ispunjenja niti o zamjeni ispunjenja već o prijeboju te da je iz ugovora vidljivo da se radi o klasičnoj kupoprodaji a da je samo namirenje obveze tužene iz ugovora, izvršeno prijebojem sa potraživanjem koje tužena ima prema tužitelju u stečajnom postupku. Smatra da sukladno sudskoj praksi sama tužba zamjenjuje zahtjev za raskid ugovor i da su stoga predmetna dva ugovora raskinuta danom podnošenja tužbe i da je stoga tuženik dužan sukladno čl. 132. ZOO-a vratiti ono što je dobio.

U odgovorima na obje žalbe tužitelja, tuženik osporava žalbene navode tužitelja.

U žalbi protiv presude, tuženik pobija točku XXI. i XXIII. izreke iz svih žalbenih razloga ističući da je sud počinio bitnu povredu iz čl. 354. st. 2. t. 5., 11. i 12. ZPP-a, jer je sud prekoračio tužbeni zahtjev budući je tužitelj tražio isplatu utuženog iznosa temeljem instituta stjecanja bez pravne osnove dok je sud dosudio tužitelju iznos od 23.896.194,51 kn temeljem dva sporazuma sa IM-Metali d.o.o. i Slobodna Dalmacija d.o.o. a da ni sam tužitelj nije tražio isplatu dosuđenog iznosa po toj osnovi već samo na temelju stjecanja bez pravne osnove. Također ističe da je sud donio predmetnu odluku bez da se o spornim pitanjima uopće raspravljalo čime tuženiku nije dana mogućnost raspravljanja u navedenim pitanjima. Nadalje navodi da je sud pogrešno odlučio kada je odbacio prigovor radi prebijanja kao nedopušten jer se navedena odredba čl. 105. SZ-a odnosi na stečajnog vjerovnika dok sam sud u obrazloženju presude navodi da tuženik nije stečajni vjerovnik jer je to pravomoćnom presudom utvrđeno. Također navodi da su stranke Sporazumima sa IM Metal d.o.o. i Slobodna Dalmacija d.o.o. ugovorile suspenzivni afirmativni uvjet da će ustupanjem potraživanja tuženik biti namiren pod uvjetom da tražbina tuženika bude pravomoćno utvrđena u sudskom postupku, pa budući da tuženikova tražbina nije utvrđena u

pravomoćnom postupku to nije ostvaren uvjet namirenja temeljem tih sporazuma pa ne postoji niti obveza na vraćanje.

Tužitelj u odgovoru na žalbu tuženika, u bitnome osporava navode tuženika navodeći da sud nije vezan pravnom osnovom tužbe i da stoga sud nije prekoračio tužbeni zahtjev.

U žalbi protiv dopunskog rješenja tužitelj pobija predmetno rješenje iz razlog bitne povrede odredaba postupka i pogrešne primjene materijalnog prava.

U žalbi protiv dopunskog rješenja tuženik pobija predmetno rješenje u cijelosti jer je sud odbio pojedine radnje tuženika bez da je obrazložio svoje odbijanje dok je priznao određene radnje u manjem iznosu od traženog iako se radilo o obrazloženim podnescima te se pojedinačno očitovao o svakoj radnji za koju smatra da je pogrešno obračunata od strane suda.

Tužitelj u odgovoru na žalbu tuženika protiv dopunskog rješenja, osporava navode tuženika.

Žalba tužitelja i tuženika protiv presude su osnovane.

Žalbe tužitelja i tuženika protiv dopunskog rješenja su osnovane.

Ispitavši prvostupanjsku presudu u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da predmeta presuda nije zakonita i pravilna.

Zbog pogrešnog pravnog pristupa, presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati i nema razloga o odlučnim činjenicama te je prvostupanjski sud presudom dijelom prekoračio tužbeni zahtjev, slijedom čega je počinio bitnu povredu postupaka iz čl. 354. st. 2. t. 11. i 12. ZPP-a te je pogrešno primijenio i materijalno pravo, a nisu ispunjeni uvjeti iz čl. 373.a ZPP-a.

Predmet spora je utvrđenje ništetnosti Sporazuma o ustupu tražbine prema IM Metali d.o.o., Sporazuma o ustupu tražbine prema Slobodnoj Dalmaciji d.d., Ugovora o ustupanju tražbine prema Hoteli Baška d.d., Ugovora o ustupanju tražbine prema Corium d.o.o. u stečaju, Kožara Varaždin d.o.o. u stečaju i Vikocommerce d.d., Ugovora o ustupanju tražbine prema Zdenka d.d. te Ugovora o ustupu potraživanja, vraćanju i priznavanju prava vlasništva na nekretninama i zasnivanju založnog prava koji je sklopljen između tužitelja, tuženika i Zdenka d.d. 6. prosinca 2012., Ugovora o prijenosu dionica Hoteli Baška d.d., Ugovora o kupoprodaji motornog vozila, Ugovora o kupoprodaji nekretnina i Dodatka tom ugovoru.

Podredno, ako sud te tužbene zahtjeve ocijeni neosnovanim, u smislu odredbe čl. 188. st. 2. ZPP-a, predmet spora jest utvrđenje da su ti ugovori raskinuti s danom podnošenja tužbe u ovom predmetu, 13. travnja 2010. Podredno, ako sud i te tužbene zahtjeve ocijeni neosnovanim, predmet spora je utvrđenje da je tuženik stekao bez pravne osnove imovinu tužitelja u vrijednosti od 506.889.846,64 kn te povrat te novčane vrijednosti s obzirom na to da povrat tužiteljeve imovine koju je tuženik stekao temeljem tih ugovora više nije moguć.

Iz spisa proizlazi:

- da je nad tužiteljem 30. travnja 1999. otvoren stečajni postupak koji se vodi pod poslovnim brojem: St-83/99,
- da je tuženik u predmetnom stečajnom postupku kao stečajni vjerovnik prijavio tražbinu u iznosu od 1.353.000.000,00 kn,
- da je predmetna tražbina tuženika u stečajnom postupku priznata od strane stečajnog upravitelja ali je osporena od strane stečajnih vjerovnika i da je tuženik upućen u parnicu radi dokazivanja osnovanosti svoje tražbine,
- da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-6669/01 od 18. veljače 2002. usvojen tužbeni zahtjev i utvrđena osnovanom tražbina tuženika u iznosu od 1.353.000.000,00 kn u III. višem isplatnom redu,
- da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4719/02 od 8. siječnja 2003. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-6669/01 od 18. veljače 2002.,
- da je tužitelj djelomično namirio tuženika kao stečajnog vjerovnika III. višeg isplatnog reda za ukupan iznos od 506.889.846,64 kn i to na temelju šest Ugovora o namirenju potraživanja ustupanjem tražbina, dva ugovora o kupoprodaji i jednim ugovorom u prijenosu dionica,
- da su odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-81/03-2 od 13. travnja 2005. ukinute i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-4719/02 od 8. siječnja 2003. i presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-6669/01 od 18. veljače 2002. i predmet vraćen na ponovan postupak,
- da je u ponovljenom postupku Trgovački sud u Zagrebu donio presudu poslovni broj P-6238/05 od 11. listopada 2006. kojom je ponovno prihvatio tužbeni zahtjev tuženika,
- da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj PŽ-146/08 od 27. siječnja 2010. kojom je preinačio prvostupanjsku presudu i odbio tužbeni zahtjev tužitelja,
- da je Vrhovni sud Republike Hrvatske donio odluku poslovni broj Rev-187/2010, 20. studenog 2018., kojom je ukinuta presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-146/08 od 27. siječnja 2010. i predmet vratio drugostupanjskom sudu na ponovan postupak, a koja odluka je dostavljena ovom sudu nakon izjavljenih žalbi stranaka.

U odnosu na ništetnost predmetnih ugovora i sporazuma;

Odredbom čl. 2. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98 i 29/99; dalje: SZ) propisano da se stečajni postupak provodi radi skupnoga namirenja vjerovnika stečajnoga dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima.

Pravilno prvostupanjski sud navodi da nema svaka protivnost prisilnom propisu za posljedicu ništetnost ugovora, već je potrebno da to izričito proizlazi iz povrijeđenog prisilnog propisa ili iz cilja povrijeđenog pravila. U konkretnom slučaju navedena protivnost ne proizlazi izričito iz samog predmetnog propisa, ali prvostupanjski sud nije cijenio proizlazi li protivnost iz samog cilja predmetne odredbe. Naime, kako je navedeno, odredbom čl. 2. st. 1. SZ-a je propisana sama svrha i cilj stečajnog postupka a to je skupno namirenje vjerovnika stečajnog dužnika, a koja svrha i cilj se ostvaruje unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima. Navedenom odredbom je zakonodavac odredio kao način namirenja stečajnih vjerovnika isključivo unovčenjem njegove imovine, bez da je naveo

i eventualno neke druge načine namirenja stečajnih vjerovnika jer je načelo ravnopravnog namirenja svih dužnikovih vjerovnika jedino moguće ostvariti upravo na navedeni način odnosno unovčenjem imovine i potom podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima. Stoga, namirenje u stvarima kao u konkretnom slučaju, predstavlja povredu same svrhe i cilja stečajnog postupka i osnovnog načela stečajnog postupka odnosno ravnopravnog namirenja vjerovnika. Jedini izuzetak od navedenog je uređen u čl. 193. st. 1. SZ-a (neunovčeni predmeti stečajne mase i nenaplaćene tražbine), ali i taj izuzetak se odnosi na imovinu koju nije uopće moguće unovčiti.

Pravilno je shvaćanje prvostupanskog suda da skupština stečajnog dužnika može odlučiti da se imovina stečajnog dužnika prodaje prema pravilima koja vrijede za sudsku ovrhu ili javnim nadmetanjem ili prikupljanjem pisanih ponuda ili neposrednom pogodbom, ali je pogrešno shvaćanje da skupština može odlučiti da se navedena prodaja provede na način da se određenom stečajnom vjerovniku umjesto novčanog ispunjenja njegove tražbine daje zamjena ispunjenja davanjem određenog predmeta stečajne mase, jer to ne proizlazi ni iz odredaba Stečajnog zakona niti Ovršnog zakona. Naime, iz navedene odredbe čl. 38.e SZ-a, na koju se poziva prvostupanski sud, izrijekom proizlazi da skupština odlučuje o načinu „unovčenja“ imovine, što jasno ukazuje da se imovina mora unovčiti dok skupština može odlučiti o samom načinu „unovčenja“. No, zamjena ispunjenja ili bilo kakvo namirenje u stvarima ne predstavlja „način“ unovčenja jer unovčenje jedino može predstavljati i predstavlja „prodaju za novac“.

Pored toga i u slučaju kada bi skupština stečajnog dužnika donijela odluku da se umjesto namirenja u novcu određeni vjerovnik namiri u stvarima, time ne bi bila otklonjena navedena protivnost svrsi i cilju stečajnog postupka te bi takvu odluku skupštine, stečajno vijeće moglo sukladno odredbi čl. 38.f SZ-a, ukinuti jer bi bila u suprotnosti sa zajedničkim interesom stečajnih vjerovnika. Stoga nije odlučno pozivanje prvostupanskog suda na odredbe čl. 159. i 163. SZ-a jer se u navedenim odredbama reguliraju pravne radnje koje stečajni upravitelj poduzme bez potrebne suglasnosti, dok se u konkretnom slučaju radi o postupanju koje je bi bilo protivno samoj svrsi i cilju stečajnog postupka i osnovnom načelu ravnopravnog namirenja stečajnih vjerovnika a koju protivnost ne može sanirati ni postojanje eventualne suglasnosti skupštine kao ni postojanje Odluke Vlade Republike Hrvatske od 4. kolovoza 2005. (list 206.-208. spisa) kojom je tuženik zadužen s tužiteljem sklopiti ugovor o ustupu tražbina u iznosu od 325.294.076,67 kn, kojeg tužitelj ima prema društvu Zdenka d.d.

Slijedom navedenog, u odnosu na glavni tužbeni zahtjev, presuda ima nedostatak zbog kojih se ne može ispitati i nema razloga o odlučnim činjenicama, slijedom čega je počinjena bitna povreda postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Imajući u vidu da kada je prvostupanski sud prvi od eventualno istaknutih zahtjeva odbio a drugi prihvatio, drugostupanski sud prihvaćajući žalbu tužitelja zbog bitne povrede odredaba postupka, može jedino ukinuti prvostupansku presudu u cijelosti pa je stoga presudu valjalo ukinuti u cijelosti kako je odlučeno u točki I. izreke.

No, u odnosu na eventualno kumulirane tužbene zahtjeve, svakako treba navesti da je, suprotno žalbenim navodima tužitelja, pravilno prvostupanski sud ocijenio da tužbeni zahtjev koji se odnosi na utvrđenje da su predmetni ugovori i sporazumi raskinuti podnošenjem tužbe, nije osnovan iz razloga što su navedeni ugovori i sporazumi ispunjeni. Naime, kako to pravilno navodi prvostupanski sud, ugovor je moguće raskinuti samo dok nije ispunjen, pa s

obzirom na to da su sporni ugovori i sporazumi ispunjeni, njihov raskid nije moguć. Osim toga nije bilo moguće utvrditi da su sporni ugovori i sporazumi raskinuti s danom podnošenja tužbe (13. ožujka 2010.) jer tužitelj u tužbi koju je podnio nije postavio zahtjev za utvrđenje da su ugovori i sporazumi raskinuti, već je tek preinakom tužbe od 5. lipnja 2018., tražio i utvrđenje da su ugovori i sporazumi raskinuti s danom 13. ožujak 2010. pa se tek od tog datuma moglo smatrati da predmetna tužba (preinaka od 13. ožujka 2010.) zamjenjuje izjavu o raskidu, što znači da je tužitelj mogao tražiti utvrđenje da su ugovori raskinuti s danom 6. lipnja 2018. a ne s danom 13. ožujka 2010. Nadalje, u odnosu na ugovore o kupoprodaji motornog vozila od 16. prosinca 2003. i ugovor o kupoprodaji nekretnina od 21. svibnja 2003., navedenim ugovorima je ugovoreno da se plaćanje predmeta kupoprodaje, motornog vozila i nekretnine, obavlja prijebojem sa dijelom tražbine tuženika utvrđene u stečajnom postupku na način da se potpisom ugovora potvrđuje da je stjecanjem vlasništva na motornom vozilu odnosno nekretnini tuženik namiren sa svojom utvrđenom tražbinom u iznosu kupoprodajne cijene navedenih predmeta kupoprodaje. Slijedom navedenog, unatoč tome što su predmetni ugovori imenovani kao ugovori o kupoprodaji, njihovu pravnu prirodu određuje sadržaj i namjera stranaka a iz sadržaja samih ugovora jasno proizlazi da su i navedena dva ugovora zamjena ispunjenja koja se ogleda u tome što tužitelj prenosi tuženiku u vlasništvo navedene predmete kupoprodaje umjesto ispunjenja tražbine utvrđene u stečajnom postupku nad tužiteljem. Naime, iz sadržaja odredbe čl. 4. Ugovora o kupoprodaji motornog vozila od 16. prosinca 2003. i čl. 7. Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 21. svibnja 2003. nedvojbeno proizlazi kao i iz ostalih ugovora i sporazuma da je namjera stranaka bila upravo namirenje tražbine tuženika prijenosom vlasništva nad predmetima kupoprodaje a kako je to i u ova dva ugovora navedeno. Na jednak način je navedeno i u ostalim ugovorima i sporazumima. Tužitelj nije tijekom postupka navodio da je iz bilo kojeg drugog razloga osim namirenja tražbine tuženika, doista imao namjeru prodaje navedenih predmeta kupoprodaje i to upravo tuženiku te nije naveo da je prodaja navedenih predmeta kupoprodaje bila izvršena putem javnog nadmetanja ili na drugi zakonom propisan način, već je očito da je izravno prodana tuženiku upravo kao zamjena ispunjenja. Jednako tako ni tuženik nije tvrdio da je imao potrebu kupnje rabljenog motornog vozila i nekretnine upravo na toj lokaciji i da je stoga sklopio navedene ugovore. Stoga u odnosu na predmetna dva ugovora, vrijedi isto što i za ostale ugovore kojima je tužitelj cesijom umjesto ispunjenja odnosno zamjenom ispunjenja ispunjavao svoju obvezu prema tuženiku, a što će biti obrazloženo dalje u nastavku.

Pogrešno je prvostupanjski sud ocijenio da tuženik nije stekao imovinu tužitelja temeljem pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-6669/01 od 18. veljače 2002., potvrđene presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-4179/02 od 8. siječnja 2003., a koje su ukinute revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revt-81/03 od 13. travnja 2005., već temeljem valjanih ugovora i sporazuma.

Prvostupanjski sud pravilno ocjenjuje da su sporni ugovori o prijenosu potraživanja, po svom sadržaju cesije umjesto ispunjenja, a da je ugovor o ustupu dionica društva Hoteli Baška d.d., zamjena ispunjenja.

Cesija umjesto ispunjenja postoji kad dužnik umjesto ispunjenja svoje obveze ustupi vjerovniku svoju tražbinu (ili jedan njezin dio) koje ima prema svojem dužniku, kako bi se tim ustupom oslobodio obveze. Sklapanjem ugovora o cesiji dužnikova se obveza gasi do svote tako ustupljene tražbine sukladno odredbi čl. 444. st. 1. Zakona o obveznim odnosima

(„Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO). Navedeno ustupanje (isključivo cesija umjesto ispunjenja) po svojoj pravnoj prirodi, u stvari predstavlja zamjenu ispunjenja (datio in solutum, čl. 308. ZOO-a), jer su se vjerovnik i dužnik sporazumjeli da će se dužnik osloboditi svoje obveze na taj način što će umjesto ispunjenja dužne činidbe ispuniti neku drugu (umjesto isplate duga svom vjerovniku ustupa mu svoje tražbine prema trećem).

Slijedom navedenog, imajući u vidu da su navedene cesije umjesto ispunjenja po svojoj pravnoj prirodi, zamjena ispunjenja te imajući u vidu da zamjena ispunjenja predstavlja jedan od načina ispunjenja obveze i da je ispunjenje obveze samo jedan od načina prestanka obveze (kako je to i navedeno u Glavi IV. ZOO-a) to navedeni ugovori (ni ugovori o cesiji umjesto ispunjenja niti ugovori o zamjeni ispunjenja) ne mogu biti pravna osnova prelaska imovine tužitelja u imovinu tuženika, već predstavljaju samo i isključivo način na koji je tužitelj namirio tuženika odnosno način prestanka obveze, a kako to i proizlazi iz svih predmetnih ugovora u kojima se izrijeком navodi da je ustupom dionica odnosno prijenosom potraživanja odnosno prijenosom vlasništva, tuženik „namiren sa svojom prijavljenom tražbinom“. Stoga, pravilno ukazuje tužitelj da je pravna osnova predmetnog namirenja tuženika upravo sudska odluka kojom je bilo utvrđeno osnovanim potraživanjem tuženika u III. višem isplatom redu u iznosu od 1.353.000.000,00 kn pa kada je revizijskom odlukom navedena odluka ukinuta, to je i otpala osnova temeljem koje je došlo do prijenosa imovine na tuženika.

U odnosu na točku XXI. izreke presude, osnovano ukazuje tuženik da je u navedenom dijelu prvostupanjski sud prekoračio tužbeni zahtjev.

Iz konačno uređenog tužbenog zahtjeva iz podneska od 5. lipnja 2018. proizlazi da je tužitelj iznos od 506.889.846,64 kn potraživao na temelju stjecanja bez pravne osnove a na temelju činjeničnog kompleksa da su ugovori i sporazumi ništetni jer su protivni čl. 2. st. 1. SZ-a, zatim podredno na osnovu vraćanja primljenog zbog raskida ugovora i to činjeničnog kompleksa da je tužitelj podnošenjem tužbe raskinuo predmetne ugovore s danom podnošenja tužbe, jer je pravomoćno osporeno potraživanje tuženika kao stečajnog vjerovnika te zaključno s osnova stjecanja bez pravne osnove ali na činjeničnom kompleksu da su presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-6669/01 od 18. veljače 2002., i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Pž-4179/02 od 8. siječnja 2003. kojom je potvrđena prvostupanjska odluka, a kojim odlukama je bilo pravomoćno utvrđeno osnovanim potraživanjem tuženika u iznosu od 1.353.000.000,00 kn u III. višem isplatom redu, ukinute revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revt-81/03 od 13. travnja 2005., čime je otpala pravna osnova stjecanja predmetne imovine od strane tuženika.

Iz obrazloženja presude proizlazi da je prvostupanjski sud utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u dijelu za iznos od 23.896.194,51 kn s pripadajućim zateznim kamatama iz razloga što je ocijenio da su Sporazum o ustupu tražbine prema IM-Metal d.o.o. kojim je tužitelj ustupio tražbinu koju je imao prema navedenom društvu u iznosu od 22.667.484,73 kn tuženiku i Sporazum o ustupu tražbine prema Slobodnoj Dalmaciji d.d. kojim je tužitelj ustupio tuženiku tražbinu koju je imao prema navedenom društvu temeljem ugovora o kratkoročnom kreditu od 25. veljače 1998. u iznosu od 1.228.709,78 kn, sklopljeni uz raskidni uvjet – donošenje pravomoćne presude (presuda poslovni broj Pž-146/08 od 27. siječnja 2010.) kojom se utvrđuje da nije osnovana osporena tražbina tuženika III. višeg isplatnog reda

pa budući se raskidni uvjet ostvario, jer je pravomoćno predmetna tražbina osporena, da tužitelj sukladno navedenom ugovoru ima pravo na predmetni iznos.

Navedenim postupanjem, prvostupanjski sud je prekoračio tužbeni zahtjev čime je počinio bitnu povredu odredaba iz čl. 354. st. 2. t. 12. ZPP-a.

Sud je u odnosu na činjenice vezan dispozicijom stranaka te nije ovlašten utvrđivati činjenice koje stranke nisu iznijele, dok svoju odluku može utemeljiti samo na činjeničnoj osnovi koju su stranke iznijele tijekom postupka (čl. 7., čl. 219. st. 1., čl. 299., čl. 352. ZPP). Sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku (čl. 2. st. 1. ZPP), dok je tužbeni zahtjev prekoračen kad sud svoju odluku temelji na drukčijoj činjeničnoj osnovi od one na koju se poziva tužitelj. Jednako tako, iznijeta činjenična osnova na kojoj se temelji zahtjev tužitelja od značaja je kod određenja istovjetnosti spora (presuđene stvari i dvostruke litispendencije), a s tim u svezi s primjenom instituta preinake tužbe (čl. 191. ZPP-a). S druge strane tužitelj u tužbi nije dužan izložiti pravnu osnovu svog zahtjeva, ukoliko je izloži, sud za nju nije vezan, te ista sama po sebi nije od značaja za određenje istovjetnosti spora (čl. 186. st. 3. ZPP-a), a s tim u svezi, ni u primjeni instituta preinake tužbe.

Stoga u konkretnom slučaju, dosuđujući tužitelju iznos od 23.896.194,51 kn temeljem toga što je ostvaren raskidni uvjet iz predmetnih ugovora, a temeljem kojeg činjeničnog kompleksa tužitelj konačno uređenim tužbenim zahtjevom, nije uopće potraživao dosuđeni iznos, time je prvostupanjski sud prekoračio tužbeni zahtjev. U ovom slučaju ne radi se o promijenjenoj pravnoj osnovi, a ne radi se niti o promjeni, dopuni ili ispravci pojedinih navoda u smislu odredbe čl. 191. st. 3. ZPP-a, niti o novom dokazu, već o novo formiranom kompleksu činjenica koji objektivno dovodi do promjene istovjetnosti tužbenog zahtjeva.

U odnosu na prigovor radi prebijanja, prvostupanjski sud je zbog pogrešnog pravnog stava i pogrešne primjene materijalnog prava, počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer presuda nema razloga o odlučnim činjenicama.

Prvostupanjski sud je odbacio tuženikov prigovor radi prebijanja kao nedopušten smatrajući da sukladno odredbi čl. 105. st. 1. SZ-a prijeboj nije dopušten budući je obveza stečajnog vjerovnika nastala nakon otvaranja stečajnog postupka odnosno jer je tek ostvarenjem raskidnog uvjeta iz gore navedena dva sporazuma, nastala tražbina tužitelja prema tuženiku na isplatu iznosa od 23.896.194,51 kn pa budući je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 30. travnja 1999., da je evidentno da je i obveza tuženika da vrati navedeni iznos u stečajnu masu nastala tek nakon otvaranja stečajnog postupka.

Odredbom čl. 105. st. 1. t. 1. SZ-a je propisano da prijeboj nije dopušten ako je obveza stečajnoga vjerovnika prema stečajnoj masi nastala tek nakon otvaranja stečajnoga postupka.

Navedenom odredbom se uređuju pitanje nedopuštenosti materijalno pravnog prijeboja potraživanja između stečajnog vjerovnika i stečajnog dužnika, dok se navedenom odredbom ne uređuje pitanje eventualne dopuštenosti ili nedopuštenosti prigovora radi prebijanja. Naime, točno je da u slučaju da je tuženik izvan predmetne parnice izjavio prigovor prijeboja utuženog iznosa sa svojom tražbinom prema tužitelju, da navedeni prigovor prijeboja ne bi bio dopušten. No, prvostupanjski sud je propustio cijeliti je li u konkretnom slučaju moguće primijeniti pravno shvaćanje Visokog trgovačkog suda

Republike Hrvatske od 24. rujna 2015. prema kojem: „u parnici koju stečajni dužnik vodi protiv stečajnog vjerovnika kompenzabilna protutužba i prigovor radi prebijanja dopušteni su ako se odnose na tražbinu do visine tužiteljeve utvrđene tražbine, iako tuženikova tražbina nije prijavljena u stečajnom postupku otvorenom nad tužiteljem“. Navedeno pravno shvaćanje čini izuzetak od pravila iz odredbe čl. 96. SZ-a prema kojoj stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u stečajnom postupku.

Slijedom navedenog, zbog pogrešnog pravnog pristupa, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo, slijedom čega se presuda u tom dijelu ne može ispitati i izostali su razlozi o odlučnim činjenicama.

Stoga je primjenom odredbe čl. 369. st. 1. i st. 4. i čl. 370. ZPP-a prvostupanjsku presudu valjalo ukinuti u cijelosti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, sve kako je odlučeno u točki I. izreke ovog rješenja.

Imajući u vidu da odluka o trošku ovisi o odluci o glavnoj stvari, to je Dopunsko rješenje od 5. prosinca 2018., sukladno odredbi čl. 380. ZPP-a valjalo ukinuti (točka II. izreke rješenja) i predmet vratiti tom sudu na ponovan postupak.

U ponovnom postupku prvostupanjski sud će imajući u vidu razloge iznesene u obrazloženju ovog rješenja, otkloniti ukazane bitne povrede postupka te će iznijeti razloge o odlučnim činjenicama i ocijeniti jesu li predmetni ugovori i sporazumi ništetni iz razloga protivnosti samoj svrsi i cilju stečajnog postupka propisanoj u čl. 2. st. 1. SZ-a te ukoliko to utvrdi, pravilno primijeniti materijalno pravo i odredbu čl. 104. ZOO-a, kao i pravilno ocijeniti prigovor radi prebijanja i donijeti pravilnu i na zakonu osnovanu odluku koju će valjano obrazložiti.

Odluka iz točke III. izreke ovog rješenja temelji se na odredbi čl. 166. st. 3. ZPP-a.

Zagreb, 4. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Broj zapisa: **17896-ec9ff**

Kontrolni broj: **006bf-b7883-45057**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RUŽICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.